

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: D. T. T.
nar. X., státní příslušnost X.
bytem X.
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Tauberem
sídlem náměstí 28. října 1898/9, 602 00 Brno
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky
sídlem poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2019, č. j. OAM-389/ZA-ZA12-HA08-2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí vydané Ministerstvem vnitra ČR, odborem azylové a migrační politiky dne 22. 5. 2019, č. j. OAM-389/ZA-ZA12-HA08-2019, kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že

mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) se neuděluje.

2. Toto rozhodnutí žalobce napadal žalobou a uvedl, že se domnívá, že v jeho případě jsou dány přinejmenším důvody pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Žalobce ze země vycestoval, aby unikl bídě, kdy mu tamní hospodářská situace nedovolila najít si zaměstnání a živit sebe a svoji rodinu. V zemi původu nemohl najít práci, kdy možnost získat práci je vázána na nutnost mít velké množství peněz a známosti, kterými nedisponoval. Jako jedinou možnost proto viděl vycestovat za prací.
3. V současné době stále přetrvává žalobcova potřeba živit sebe a svoji rodinu, kdy tohoto by v případě, že by mu nebyl azyl udělen a on se musel vrátit do země původu, nebyl schopen, neboť z výše popsanych důvodů by tam nedokázal najít práci. I proto má žalobce obavy z nepříznivých důsledků nuceného vycestování. Není pravdou, jak uvádí žalovaný, že by cílem podané žádosti byla pouze snaha o legalizaci žalobcova pobytu na území České republiky. Jejím cílem totiž bylo právě zajistit možnost další obživy svojí i své rodiny. Legalizace žalobcova pobytu na území České republiky je pouze prostředkem, kterým má tohoto cíle být dosaženo.
4. Tyto skutečnosti považuje žalobce za hodné zvláštního zřetele ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu, a tedy odůvodňující udělení humanitárního azylu žalobci.
5. Žalovaný se domnívá, že skutečnost, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána až v době, kdy byla jedinou možností dalšího legálního setrvání na území ČR, svědčí o tom, že důvody, které ho k žádosti vedly, nepociťuje natolik palčivě. S tímto názorem musí žalobce vyslovit nesouhlas a má za to, že je vždy nutné obdobné případy posuzovat individuálně. V jeho případě skutečně před podáním zmíněné žádosti již nějakou dobu v ČR pobýval na základě jiných pobytových oprávnění, ovšem je jen přirozené, že tehdy nežádal o udělení mezinárodní ochrany, když mu reálně nehrozila nutnost vycestovat ani vznik újmy s tímto spojené, tedy situace, kdy by žalobce byl nucen k návratu do vlasti, kde nemá možnost obživy svojí ani své rodiny. Až ve chvíli, kdy vznik této újmy reálně hrozil, tu byly reálné důvody pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a teprve poté tedy žalobce k jejímu podání přistoupil.
6. V případě návratu do vlasti mu nemůže ani jeho manželka poskytnout podporu v začátcích, neboť jediným zdrojem obživy žalobce i jeho manželky a jejich dětí, jsou finanční prostředky, které si žalobce vydělal prací v České republice. Žalobcova manželka, která by v případě jeho návratu do vlasti přišla o tento jediný zdroj obživy, mu tak těžko bude schopna poskytnout zmiňovanou podporu v začátcích. Naopak i ona se dostane do tíživé situace.
7. Žalobce má dále za to, že v jeho případě jsou dány i důvody pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu.

8. Žalobce zná případy ze své vlasti, kdy byli vietnamští občané navrátilí se do vlasti po tom, co se snažili získat azyl v zahraničí, podrobeni šikaně, ba dokonce byli uvězněni dle trestního zákoníku. Žalobce se tak obává, že jeho situace je přesně taková, za které hrozí výše popsaná perzekuce, jelikož v případě navrácení do vlasti by se tam vracel, jako neúspěšný žadatel o azyl v jiném státu. To by podle názoru žalobce znamenalo vznik vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
9. Navrhoval proto, aby napadené rozhodnutí vydané žalovaným dne 22. 5. 2019 soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dále žádal, aby soud zavázal žalovaného zaplatit žalobci vzniklé mu náklady řízení.
10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že nesouhlasí s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají žalobcem namítaná porušení zákonných ustanovení. Při rozhodování žalovaný vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem, přihlédl k nim a shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí. Má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno.
11. V průběhu řízení správní orgán postupoval v souladu s právními normami, jimiž je pro případ správního řízení ve věci rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu vázán. Důvody k udělení mezinárodní ochrany formou azylu dle ust. § 12 písm. a), § 12 písm. b), § 13 ani § 14 zákona o azylu v případě žalobce shledány nebyly. Stejně tak absentují důvody k udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalovaný je přesvědčen, že stav věci byl zjištěn dostatečně, přičemž vycházel z relevantních a dostatečně aktuálních podkladů a z konkrétních sdělení žalobce. v podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
12. K tvrzení žalobce, že v jeho případě jsou dány přinejmenším důvody pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, správní orgán uvedl, že humanitární azyl je výjimečným institutem, přičemž ho lze udělit v případech, kdy žadatel o mezinárodní ochranu nesplňuje podmínky pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, ale vzhledem k výjimečným okolnostem by bylo nehumánní mu azyl neudělit. Jedná se například o osoby se závažným zdravotním omezením nebo o žadatele, kteří pocházejí ze země, kde došlo k přírodní nebo člověkem způsobené katastrofě. Takové výjimečné okolnosti v případě žalobce však absentují.
13. Co se týče obav jmenovaného z ekonomické situace ve Vietnamu, správní orgán uvedl, že důvody, pro které je možné některou z forem mezinárodní ochrany udělit, jsou zákonem přesně vymezené, přičemž nepříznivá ekonomická situace v zemi žadatelova původu mezi ně nepatří. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 5 Azs 116/2004 ze dne 29. 7. 2004: „*Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je jím chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušení ostatních lidských práv jsou natolik závažná, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet*

jako na pronásledování. Proto např. porušování hospodářských, sociálních a kulturních práv, jejichž požívání je do značné míry závislé na stupni ekonomické vyspělosti příslušné země, nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je Česká republika vázána, a není tedy ani důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby byla skrytě namířena proti určité národnosti, rasové nebo politické skupině; zde by pak podle okolností případu přicházelo v úvahu naplnění podmínek pro udělení azylu.“

14. Ohledně obavy žalobce, že by jako neúspěšný žadatel o mezinárodní ochranu v zahraničí byl vystaven negativnímu jednání ze strany státních institucí, správnímu orgánu je z jeho úřední činnosti známo, že mohou být neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu vystaveni újmě ze strany státních orgánů pouze v případě, že se dopustili jednání, které by tamní totalitní režim považoval za ohrožení. Jmenovaný se však žádné takové činnosti nedopustil.
15. Žalovaný uvedl, že své rozhodnutí považuje za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Žalobní argumentace není způsobilá zpochybnit důvodnost rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany jak v podobě azylu, tak doplňkové ochrany. Navrhoval proto, aby soud žalobu v plném rozsahu jako nedůvodnou zamítl.
16. V napadeném rozhodnutí vydaném dne 22. 5. 2019, č. j. OAM-389/ZA-ZA12-HA08-2019, kdy bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobce dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, žalovaný uvedl mj. tyto skutečnosti:
17. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je legalizace jeho pobytu na území ČR, neboť žadatel v ČR pozbyl pobytové oprávnění za účelem podnikání a hodlá v ČR zůstat a pracovat zde. V případě návratu do vlasti se má kam vrátit, nicméně po definitivním návratu do vlasti se obává ekonomické nouze.
18. Žalovaná uvedl, že při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce vycházel především z jeho výpovědí, informace z CIS a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně se jedná o Informaci OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 24. 8. 2018 a zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi – Vietnam ze dne 28. 1. 2019.
19. Žalovaný konstatoval, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, proto se azyl neuděluje.
20. Dále uvedl, že po provedeném správním řízení nedospěl žalovaný k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti,

příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žádné takové potíže jmenovaný neuvedl. O udělení mezinárodní ochrany požádal z důvodu legalizace jeho dalšího pobytu na území ČR, neboť v ČR pozbyl pobytové oprávnění za účelem podnikání a hodlá zde i nadále setrvat za účelem své výdělečné činnosti. V případě návratu do vlasti mu nehrozí žádné nebezpečí, má tam své nejbližší příbuzné, konkrétně manželku a děti, nicméně návrat do vlasti odmítá v souvislosti s jeho tamní ekonomickou nouzí.

21. Žalovaný konstatoval, že žalobce o mezinárodní ochranu formou azylu požádal až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR. Hlavním důvodem podání žádosti je tedy legalizace jeho dalšího pobytu na území ČR, jelikož pozbyl pobytové povolení a nadále hodlá v ČR setrvat.
22. Žalovaný konstatoval, že důvody pro udělení azylu na základě § 12 písm. b) zákona o azylu, v platném znění, jsou jednoznačně vymezeny. Hlavním důvodem zahájení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany žadatele je tedy snaha o setrvání na českém území a legalizace jeho pobytu v ČR. Skutečnost, že si žadatel ve správním řízení ve věci mezinárodní ochrany hodlá na českém území legalizovat svůj další pobyt, nezakládá relevantní důvod udělení azylu dle tohoto ustanovení. K podpoře svého rozhodnutí správní orgán odkazuje i na citaci části rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 37/2003, ze dne 22. 1. 2004, který uvádí, že *„Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR“*. Dále se ke stejnému tématu vyjadřuje rozsudek NSS sp. zn. 7 Azs 187/2004, ze dne 24. 2. 2005, podle něhož *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona, nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení.“*
23. Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí pak konstatuje, že žalobce uvedl, že se v případě svého návratu do vlasti ničeho neobává, nic mu ve vlasti nehrozí, má zde manželku a děti. Jedinou obavou je strach z ekonomické nouze po návratu domů. Správní orgán uvedl, že ekonomické potíže v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je ČR vázána, a nejsou tedy ani důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická situace a opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby byla skrytě namířena proti určité národnostní, rasové nebo politické skupině, zde by pak podle okolností případu přicházelo v úvahu naplnění podmínek pro udělení azylu. Žádné takové okolnosti však v případě jmenovaného zjištěny nebyly. Žalovaný konstatoval, že žalobce zemi původu opustil dobrovolně, jelikož hodlal v ČR pracovat, tzn., že vlast opustil na základě svobodného osobního rozhodnutí, nikoli jako uprchlík. Cílem jeho odjezdu bylo zlepšení jeho ekonomické situace.

24. Na žalobce se nemůže, jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí, vztahovat ani ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Z výpovědi žalobce učiněného v průběhu správního řízení, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ani ze zjištění správního orgánu nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žadatele ve smyslu tohoto ustanovení.
25. Žalobce v žalobě zdůrazňuje, že by mu měl být udělen alespoň azyl z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu, když dle tohoto zákonného ustanovení, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
26. K tomuto žalovaný v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že se správní orgán v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žadatele o azyl a přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. Sdělil, že žalobce je dospělou, zdravou, plně právně způsobilou a práce schopnou osobou. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je dobrý. Do ČR přijel na základě svobodného a dobrovolného rozhodnutí za účelem pracovat. I přesto, že pozbyl pobytové povolení, nelze z obsahu správního spisu dovodit, že by situace žadatele byla v této souvislosti jakkoliv výjimečná či zvláštního zřetele hodná a správní orgán tak odkazuje na zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů, jenž je k úpravě pobytového povolení v ČR primárně určen, a jehož institutů může žadatel k legalizaci svého pobytu na území ČR využít efektivněji. Dále sdělil, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12, a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit.
27. Uvedl, že po pečlivém prověření všech okolností žadatelova pobytu na českém území konstatuje, že životní situaci žalobce nelze považovat za nikterak mimořádnou a z výše uvedeného vyplývá, že jeho případ není případem zvláštního zřetele hodným, jak to vyžaduje § 14 zákona o azylu, nýbrž případem zcela běžným. V tomto směru odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 1 Azs 178/2015 ze dne 2. 9. 1975, z něhož citoval, že „NSS se zcela ztotožňuje s žalovaným, že humanitární azyl nebyl koncipován k poskytnutí ochrany v situacích obdobných situaci stěžovatele. Nejde o institut, který by měl být „záchrannou brzdou“, pokud jednotlivec vlastním přičiněním pozbude příslušné pobytové oprávnění...“ Správní orgán pak konstatoval, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Dále pak žalovaný uvedl, že při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce ve vztahu k existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany vycházel především z jeho výpovědi, informace z CIS, a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu (tyto zprávy byly soudem citovány).
28. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že

v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2, a že nemůže nebo není schopen z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

29. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
30. V odůvodnění rozhodnutí pak uvedeno, že žadatel neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložním nebo vykonáním trestu smrti. Jak uvádí Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 24. 8. 2018, „Vietnam patří mezi země, kde dosud trest smrti nebyl zrušen. Národní shromáždění nicméně schválilo v roce 2015 z 22 na 15 snížení počtu nejzávažnějších trestných činů, na něž se vztahuje trest smrti, stejně jako od něj nově osvobodilo podezřelé starší 75 let. Trest smrti je ukládán za „nejzávažnější trestné činy“, zahrnující hospodářskou kriminalitu včetně korupce, a nadále může být uložen za zločiny související s drogami. Oficiální statistiky ohledně trestu smrti jsou i nadále pokládány za státní tajemství. Na základě dostupných informací Amnesty International nicméně odhaduje, že v roce 2017 bylo v zemi odsouzeno k trestu smrti více než 35 osob. Z tohoto počtu bylo 31 osob odsouzeno za trestné činy spojené s drogami, 3 osoby za zpronevěru a 1 za vraždu. V letošním roce zatím nebyly v médiích zaznamenány žádné zprávy o popravách.“ Toto ale nijak nesouvisí s žadatelem, neboť nezmínil žádnou okolnost, kvůli níž by měl mít ve vlasti nějaké potíže s tamní státní mocí. Správní orgán z tohoto dovozuje, že žadateli v žádném případě nemůže v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma uložním nebo vykonáním trestu smrti.
31. Správní orgán pak uvedl, že se zabýval dále otázkou, zda žadateli o mezinárodní ochranu hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Pokud se týká posouzení skutečnosti, zda jmenovanému po návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, správní orgán konstatoval, že k takovému závěru nedospěl. Znění tohoto zákonného ustanovení bylo přejato z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, při interpretaci pojmu „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“, vycházel proto správní orgán rozhodující ve věci z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva. Z jeho judikatury mj. vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možno pokládat trest za „ponižující“ a aplikovat na něj čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí

ponížení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jehož ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu.

32. Správní orgán uvedl, že si je vědom aktuální situace ve Vietnamu, nicméně konstatoval, že ze skutečnosti, že v některé zemi panuje problematická situace v oblasti ochrany lidských práv, případně některých jejích aspektů, nelze rozhodně obecně dovozovat, že veškeré obyvatelstvo této země je státními orgány země pronásledováno ve smyslu zákona o azylu či mezinárodních právních předpisů z oblasti uprchlictví. Každá podaná žádost o mezinárodní ochranu musí být posuzována striktně individuálně, na základě žadatelem uvedených skutečností a na pozadí informací z nezávislých a objektivních zdrojů. Dle správního orgánu lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně po návratu do vlasti hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jediné v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Správní orgán v této souvislosti především odkazuje na skutečnost, že žadatel vycestoval z Vietnamu dobrovolně a legálně, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace, ani se v tomto směru nikdy žádným způsobem neangažoval. Správní orgán uzavřel, že jmenovaný neuvedl, že by státní vietnamské orgány jevily o jeho osobu nějaký zájem v době jeho odjezdu z vlasti v roce 2008 a rovněž ani v době jeho opakovaných návštěv v letech 2010, 2016 a 2018. Vzhledem ke skutečnosti, že žadatel nebyl nijak aktivní v kritice současného vietnamského režimu, nemá správní orgán žádný důvod domnívat se, že by se stal terčem jejich zájmu po jeho současném návratu do vlasti. Žalovaný tedy po zhodnocení výpovědi žadatele o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
33. Správní orgán v případě žalobce posuzoval také otázku, zda mu v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z výše uvedených informačních zdrojů je správnímu orgánu rovněž známo, že v zemi původu žadatele neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
34. Případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žadatelem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Zůstává pouze na úvaze žalobce, jakým způsobem si upraví svůj další pobyt na území ČR, pokud si i nadále bude přát na českém území setrvat. Doplňková ochrana podle § 14a tedy žalobci udělena z uvedených důvodů nebyla.
35. Dále z odůvodnění vyplývá, že žalobci nemohla být udělena doplňková ochrana ani dle § 14b odst. 1 zákona o azylu, dle něhož se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě

zjištěn důvod pro její udělení, a to proto, že žalobce není rodinným příslušníkem osoby požívající doplňkové ochrany na území ČR.

36. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti pro rozhodnutí ve věci. Dne 26. 4. 2019 poskytl žalobce údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, z něhož vyplynulo, že je státní příslušnosti Vietnam, bez náboženského vyznání, nikdy nebyl politicky aktivní. Je ženatý, má 2 děti, přičemž manželka i děti žijí ve Vietnamu. Na území ČR vstoupil poprvé v srpnu nebo září 2008. Do současné doby byl celkem 3x na návštěvě ve Vietnamu, a to v roce 2010, 2016 a pak po Vánocích roku 2018, kdy do Vietnamu odjel a do ČR se vrátil v březnu roku 2019. Dříve žádost o mezinárodní ochranu v ČR ani v jiných státech nepodával, v dřívější době v ČR měl povolení k dlouhodobému pobytu a k důvodu žádosti o mezinárodní ochranu pak sdělil, že přišel v ČR o pobyt, moc se mu zde ale líbí a má možnost zde vydělat peníze a uživit celou rodinu. Jiný důvod nemá.
37. Téhož dne, tj. 26. 4. 2019, byl s žalobcem sepsán protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy žalobce sdělil, že ve Vietnamu má celou svou rodinu, není žádný problém, pokud se tam vrátí, do ČR přijel za účelem výdělků a aby uživil celou rodinu. Pokud by se musel vrátit do Vietnamu, tuto možnost ztratí. Na dotaz sdělil, zda žádá o azyl za účelem legalizace pobytu v ČR. Dále sdělil, že jeho hlavní důvod cesty do ČR je tedy ten, že zde má lepší možnost vydělat peníze, ve Vietnamu pochází z chudého kraje, není tam práce.
38. Dále pak sdělil, že ve své vlasti žádné potíže neměl.
39. Na dotaz, zda má nějaký jiný důvod k žádosti kromě legalizace pobytu v ČR kvůli práci, uvedl, že jiný důvod nemá, chce mít jen práci a vydělávat peníze. V ČR žádné vazby nemá. Toto byl jediný důvod, proč opustil svou vlast a žádá o udělení mezinárodní ochrany.
40. Ve správním spise se pak nachází zprávy o bezpečnostní a politické situaci ve Vietnamu, zprávy, které byly citovány v rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany žalobci a s nimiž byl žalobce seznámen.

Posouzení věci krajským soudem

41. Žaloba **není důvodná.**
42. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
43. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili.

44. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
45. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázané, že dne 23. 4. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 26. 4. 2019 poskytl údaje k podané žádosti a téhož dne pak s ním byl proveden pohovor.
46. Předně krajský soud konstatuje, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Žalovaný se dostatečně vypořádal s tvrzeními žalobce a uvedl k tomu své rozhodné úvahy k jednotlivým typům mezinárodní ochrany. Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí žalovaného považuje za nezákonné, a to proto, že žalovaný napadené rozhodnutí zatížil vadou nesprávného právního posouzení. Specifikoval to tak, že se domnívá, že mu měl být udělen azyl alespoň dle § 14 nebo 14a. Dle ust. § 3 správního řádu správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Žalovaný postupoval v souladu s tímto ustanovením a zohlednil všechny skutečnosti, které žalobce v žádosti uvedl. Soud neshledal ani deficit ve vztahu k ust. § 4 správního řádu, když ze spisu nevyplývá, že by žalovaný porušil zásadu služby veřejnosti a jednal s žalobcem jakkoliv neadekvátně, žalovaný ani jinak nebránil žalobci, aby uplatňoval svá práva.
47. Napadené rozhodnutí má všechny zákonem požadované náležitosti.
48. Z obsahu spisu vyplývá, že se žalovaný zabýval všemi podstatnými skutečnostmi relevantními pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný napadené rozhodnutí náležitě odůvodnil, když všechny zjištěné skutečnosti podrobně zkoumal a posuzoval jejich relevanci jakožto důvodů umožňujících udělit mezinárodní ochranu dle ust. § 12, § 13. § 14, § 14a a § 14b nelze ani nikterak zpochybňovat správní uvážení žalovaného, v žádném případě pak nelze hovořit o jeho libovůli a soud rozhodně neshledal ani porušení ust. § 2 odst. 4 správního řádu.
49. Soud se plně ztotožňuje s tvrzením žalovaného, že institut mezinárodní ochrany lze použít v odůvodněných případech. Představuje formu mimořádné pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí, nikoliv poslední prostředek k zabránění opuštění území České republiky. Není možné jej ani zaměňovat s jinými formami pobytu cizinců, které upravuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
50. Ve své žalobě pak žalobce uvádí, jak soud již zdůraznil, že mu měl být udělen azyl alespoň dle ust. § 14 nebo § 14a zákona o azylu.

51. Podle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.
52. Soud ve věci žalobce neshledal žádný důvod zvláštního zřetele hodný, který by odůvodňoval udělení ochrany z humanitárních důvodů, jak předpokládá ust. § 14 zákona o azylu. Žalobce je mladý, zdravý člověk, práce schopný a jako důvod hodný zvláštního zřetele uváděl tu skutečnost, že se nechce a nemůže vrátit do země původu, neboť potřebuje živit sebe a celou svoji rodinu (manželku a děti), čehož by nebyl ve Vietnamu schopen. Ekonomické či sociální potíže v zemi původu není ale možné považovat za důvody, které by umožňovaly udělit žalobci mezinárodní ochranu – humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. Soudu není ani známo, že by ve Vietnamu v současné době probíhala humanitární či jiná katastrofa. Soud nenalezl skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma. Ekonomická migrace nepoživá ochrany azylového práva. Krajský soud tak ve věci žalobce neshledal žádný důvod zvláštního zřetele hodný, který by odůvodňoval udělení mezinárodní ochrany z humanitárních důvodů, jak předpokládá § 14 zákona o azylu.
53. Soud zde pak ještě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, kde se uvádí: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona, nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“*
54. Soud z rozsudku citoval proto, že v dané věci žalobce je jednoznačně zřejmé, že žalobce žádost o mezinárodní ochranu podal výhradně jako reakci na zánik pobytového oprávnění. Pokud má žalobce v úmyslu svůj pobyt v České republice legalizovat, což má, jak sám uvedl, je na místě i nadále postupovat podle předpisů cizineckého práva, zejména dle uvedeného zákona o pobytu cizinců.
55. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odst. 2 se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

56. V případě žalobce však nebylo ze zpráv o bezpečnostní a politické situaci, ani z toho, co uvedl samotný žalobce, nic takového zjištěno.
57. Žalobce odešel z Vietnamu do České republiky v roce 2008, zcela dobrovolně, neboť si zde chtěl najít práci a ekonomicky lépe zabezpečit sebe a svoji rodinu ve Vietnamu. Žádný jiný důvod, jak sám sdělil, k odchodu z vlasti neměl. Trestně stíhán ve Vietnamu nikdy nebyl, žádné problémy se státními orgány neměl, obecně kromě ekonomických problémů, žádné problémy ve Vietnamu neměl, navíc tam stále žije jeho manželka a 2 děti.
58. Není na místě se domnívat, že žalobce by z toho důvodu, že pobýval v České republice od roku 2008 na základě pobytového oprávnění, když nyní žádá o udělení mezinárodní ochrany v ČR, by měl ve Vietnamu jakýkoliv problém, neboť jak soud již zdůraznil, se státními orgány ve Vietnamu v době, kdy tam žil, žádný problém neměl, politicky angažován nebyl, proti své vlasti nikdy nevystupoval a navíc, 3x za dobu svého pobytu v České republice se do Vietnamu vracel a to v roce 2010, v roce 2016 a koncem roku 2018, kdy ve Vietnamu setrval do března roku 2019 a žádný problém po dobu pobytu své osoby ve Vietnamu neměl a neměl ani žádný problém z Vietnamu zpět vycestovat do České republiky.
59. Soud tedy uvádí, že v případě žalobce nejsou tedy dány žádné důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu.
60. Soud tedy shrnuje, že žalovaný zjistil správně a dostatečně skutkový stav věci, věc také správně právně posoudil, když jediným důvodem, proč žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu je legalizace jeho pobytu na území České republiky, kde chce setrvat, neboť si chce vydělat dostatečné finanční prostředky, aby zabezpečil jak sebe, tak svou rodinu ve Vietnamu, což důvod pro udělení mezinárodní ochrany v České republice není.
61. Soud tedy uzavírá, že žaloba důvodná není, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
62. Pokud jde o náklady řízení, bylo rozhodováno v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, a pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 13. května 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.